

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

“ศิลปินในเงามืด” ดูเหมือนจะเป็นวลีที่ถูกใช้เรียกขานงานพากย์ของนักพากย์ซึ่งถือได้ว่าเป็นงานที่เป็นทั้งศาสตร์ทั้งศิลป์ แต่งานด้านการพากย์ภาพยนตร์นี้ดูเหมือนจะเป็นภาพที่มีดมัวหรือเลือนลางสำหรับผู้ชมภาพยนตร์ที่ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินกับภาพยนตร์ที่มีเสียงประกอบเต็มที ทั้งๆที่การทำงานพากย์นี้เป็นงานที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของภาพยนตร์มาไม่น้อยนับร้อยนับพันเรื่อง

เมื่อกล่าวถึงการพากย์ภาพยนตร์น้อยคนนักที่จะรู้ถึงเบื้องหลังหรือวิธีการที่ใช้ในการพากย์ภาพยนตร์ หรือแม้แต่รู้จักตัวผู้พากย์ภาพยนตร์หรือที่เรียกกันว่า “นักพากย์” ก็ตาม ผู้ชมบางส่วนอาจจะมีประสบการณ์ที่ได้สัมผัสกับนักพากย์มาบ้าง ในการชมภาพยนตร์ที่ฉายตามงานวัด หรือในงานเทศกาลต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นตั้งแต่งานบวช งานแต่งงาน ชื่นบ้านใหม่ หรือแม้แต่งานศพก็ตาม ผู้ชมไม่น้อยอาจเคยเห็นภาพนักพากย์ชาย,หญิงนั่งทำเสียงประกอบภาพยนตร์อยู่ใกล้ๆเครื่องฉาย และได้สัมผัสรสชาติของความสนุกสนานที่นักพากย์เหล่านี้ได้มอบให้ แต่ผู้ชมน้อยคนนักที่จะได้มีโอกาสรู้ว่เบื้องหลังการพากย์ภาพยนตร์ที่ดูเหมือนว่าง่ายแสนง่ายในสายตาของผู้ชมนั้น แท้จริงแล้วเป็นอย่างไร

จากสิ่งที่คุณได้ชมได้สัมผัสมาต่อเนื่องยาวนานจนถึงเป็นความคุ้นเคยในการชมภาพยนตร์ที่มีเสียงเป็นภาษาไทย จนกระทั่งกลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของหนังต่างประเทศที่จะต้องพูดเป็นภาษาไทย จนหลายคนอาจไม่เคยตั้งคำถามว่าการพากย์มีความเป็นมาอย่างไร ทำไมถึงต้องมีการพากย์ บางครั้งอาจจะหลงลืมไปหรือไม่เคยใส่ใจต่อการพากย์เลยแม้แต่น้อย แต่ถ้าหากว่าสักวันหนึ่ง “หนังต่างประเทศไม่พูดภาษาไทย” คงจะเริ่มมีการกล่าวขวัญถึง หรือตั้งคำถามว่า “ทำไมหนังต่างประเทศไม่พูดภาษาไทย”, “การพากย์หายไปไหน”, “ทำไมไม่มีการพากย์” หรือแม้แต่คำถามที่ไม่ควรจะได้ยินเมื่อเรากำลังทำในสิ่งที่เรียกว่า “วิหยาธลัสมคอก” ที่ว่า “ทำไมถึงไม่อนุรักษ์การพากย์เอาไว้”

เพื่อหลีกเลี่ยงคำถามเหล่านี้ เราจึงควรหันมามองย้อนกลับไปดูประวัติศาสตร์ หรือ รอยเท้าของการพากย์ที่ได้เริ่มก้าวเข้ามาสู่วงจรชีวิตที่เราได้สัมผัสและสัมผัสอย่างไม่รู้ตัวจนกระทั่งถอนตัวไม่ขึ้น เพื่อเรียนรู้คุณค่าของศาสตร์และศิลปะแขนงนี้, เพื่อรักษาและอนุรักษ์ไว้ให้คงอยู่ และปูแนวทางให้สำหรับก้าวต่อไปในอนาคต

ในแง่ของการสื่อสารนั้น การพากย์ถือว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญ เพราะจัดได้ว่าเป็นโซ่ข้อสุดท้ายที่จะนำพาสารจากผู้ส่งไปให้ถึงปลายทาง คือหูของผู้รับฟังได้ เนื่องจากการพากย์เป็นส่วนที่เติมช่องว่างทางวัฒนธรรมทางด้านภาษาระหว่างผู้ส่ง (หนังต่างประเทศ) และผู้รับ (คนดูไทย) โดยนักพากย์เป็นผู้ที่ถมช่องว่างนี้ แต่ปัญหาอยู่ที่การเติมช่องว่างนี้สามารถเติมเต็มได้มากน้อยเพียงใด

การพากย์ภาพยนตร์ในประเทศไทยนั้นถือกำเนิดขึ้นมาในยุคก่อนที่จะมีการกำเนิดโทรทัศน์ขึ้นมาในประเทศไทย ตั้งแต่สมัยที่มีการนำภาพยนตร์ต่างประเทศเข้ามาฉายในประเทศไทย ซึ่งแต่เดิมนั้นภาพยนตร์ในยุคแรกจะเป็นภาพยนตร์ที่ไม่มีมีเสียง หรือที่เรียกกันว่า “หนังเงียบ” ซึ่งได้มีการอ้างถึงในหนังสือพิมพ์รายวันบางกอกไทม์ฉบับวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ.2440 ว่าได้มีการนำภาพยนตร์มาฉายในเมืองไทยเป็นครั้งแรก ในวันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ.2440 โดยนายเอส.จี มาร์คอฟสกี (S.G. Marchovsky) และคณะชาวปารีส (ยงศักดิ์ วีระเมธิวศ์, 2539:1) ซึ่งต่างจากความเชื่อเดิมที่ว่ากันว่าเรารู้จักคำว่า “ภาพยนตร์” กันมาได้ไม่ถึง 50 ปี ผู้ที่นำเข้ามาเป็นชาติแรกก็คือ “ญี่ปุ่น” จึงมักจะเรียกกันว่า “หนังญี่ปุ่น” และเรียกกันติดปากเรื่อยมาถึงแม้ว่าไม่มีญี่ปุ่นปรากฏอยู่บนจอสักคนเดียว จนกระทั่งภายหลังเหลือเพียงคำว่า “หนัง” เท่านั้นในปัจจุบัน ซึ่งก็เป็นอันเข้าใจกันว่าหนังก็คือภาพยนตร์นั่นเอง อาจจะด้วยสาเหตุจากการที่กว่าจะได้ภาพไปปรากฏบนจอ นั้นต้องใช้อำนาจกระแสไฟฟ้าและเครื่องยนต์กลไกก็เป็นได้ จึงเกิดคำว่าภาพยนตร์ขึ้นมา (สงวน อังคอง, 2529:168) แต่คนไทยเราก็มักจะคุ้นกับการเรียกว่า “หนัง” เสียมากกว่า ซึ่งเหตุผลหนึ่งก็คงสืบเนื่องมาจากการที่ไทยเรามี “หนังใหญ่”, “หนังตะลุง” ซึ่งมีลักษณะเป็นภาพที่เกิดจากเงาปรากฏอยู่บนจอเช่นเดียวกัน การใช้คำว่า “หนัง” จึงดูคล่องปากและสะดวกกว่า (เยาวนันท์ เชษฐรัตน์, 2534:15)

ด้วยบริบทดังกล่าวทำให้สามารถมองเห็นได้ว่า “การพากย์หนัง” เป็นการสืบเนื่องมาจาก “การพากย์เชิงประเพณี” ซึ่งเป็นการพากย์ในงานที่เป็นการแสดงของคนหรือหุ่น เช่น โขน, หนังใหญ่ และหนังตะลุง เมื่อมีการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีมีภาพยนตร์เกิดขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นศิลปะอีก

แขนงหนึ่ง จากความคุ้นเคยในคำว่า "พากย์" ในเชิงประเพณี จึงถูกนำมาใช้กับภาพยนตร์เช่นเดียวกัน และเนื่องจากเป็นภาพที่เคลื่อนไหวบนจอ คำว่า "หนัง" จึงถูกใช้แทนที่คำว่า "ภาพยนตร์" จนเป็นที่ติดปากของผู้คนส่วนใหญ่ และใช้คำว่า "หนัง" ในการกล่าวถึงคำว่า "ภาพยนตร์" ในทุกกรณีเช่น

"หนังเจียบ" แทนที่ "ภาพยนตร์เจียบ"
 "หนังเสียง" แทนที่ "ภาพยนตร์เสียง"
 "หนังกลางแปลง" แทนที่ "ภาพยนตร์กลางแปลง"
 "หนังฝรั่ง" แทนที่ "ภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ"
 "หนังจีน" แทนที่ "ภาพยนตร์จีน"
 "หนังญี่ปุ่น" แทนที่ "ภาพยนตร์ญี่ปุ่น"
 "หนังแขกและหนังอินเดีย" แทนที่ "ภาพยนตร์อินเดีย"

และ "พากย์หนัง" แทนที่ "พากย์ภาพยนตร์"

ซึ่งทำให้คำเหล่านี้เป็นที่คุ้นเคยและสะดวกในการกล่าวถึงได้ง่ายกว่า และทำให้คำเหล่านี้กลายเป็นคำเฉพาะในการกล่าวถึง

ภาพยนตร์เรื่องแรกที่ญี่ปุ่นนำมาฉายนั้นเมื่อประมาณปี พ.ศ.2447-2448 เป็นเรื่องสงครามระหว่างญี่ปุ่นกับรัสเซีย ในสมัยนั้นก็ยังไม่การให้เสียงเป็นภาษาไทยนอกจากจะมีแต่วงบรรเลงที่หน้าโรงก่อน เพื่อเรียกร้องความสนใจ แต่ภาพยนตร์ยังไม่มีเสียง ดังนั้นถ้าคนไทยมีมาวิ่ง คนที่อยู่ข้างหลังจากก็เอากะลามาคะตากันให้มียังเสียงคล้ายมาวิ่ง หรือใช้ทรายสาดลงแผ่นสังกะสีแทนเสียงคลื่นเป็นต้น ภาพยนตร์ส่วนใหญ่ก็ยังเป็นภาพยนตร์ที่นำเข้ามาจากต่างประเทศซึ่งก็ยังมีลักษณะเป็นหนังเจียบ และมีการแสดงลับจากเช่นนี้มาเรื่อย ๆ จนมีการกำเนิดภาพยนตร์ที่มีเสียงเกิดขึ้นมาในโลกเมื่อ พ.ศ.2469 โดยบริษัททอว์เนอร์ บราเดอร์เป็นผู้ริเริ่มแต่ในเมืองไทยเราก็ยังคงใช้วิธีการแบบเดิมอยู่คือจะมีการแสดงดนตรี ลับจาก แต่ยังไม่มีการพากย์เสียงเป็นภาษาไทย

ถึงแม้ว่าไทยเราจะเริ่มมีการสร้างภาพยนตร์ขึ้นเองเป็นเรื่องแรกก็ตาม เรื่องราวเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีไทย โดยมีคณะถ่ายทำภาพยนตร์ของบริษัท ริชาร์ด เบอร์ตัน โฮมส์ (Richard Burton Holms) จากอเมริกาเป็นผู้ถ่ายทำ แต่ภาพยนตร์ที่ได้มีการแสดงแบบเป็นเรื่องราวเป็นราวจริงๆคือเรื่อง "นางสาวสุวรรณ" ซึ่งมีตัวดำเนินเรื่องเป็นคนไทยและการถ่ายทำตามลักษณะของภาพยนตร์ที่แท้จริง โดยมีผู้กำกับการแสดงชื่อดังของบริษัทยูนิเวอร์แซลคือ นายเฮนรี แมคกรี มาจัดทำภาพยนตร์ขึ้นโดยได้รับความร่วมมือจากกรมสรรพและกรมรถไฟหลวงเมื่อปีพ.ศ.2465

หลังจากนั้นก็มีการสร้างภาพยนตร์ด้วยคนไทยล้วนๆสำเร็จตามมาอีกหลายเรื่อง แต่ทั้งหมดก็ยังคงเป็นหนังเงียบ จนกระทั่งในปี พ.ศ.2474 บริษัทศรีกรุงภาพยนตร์ก็สามารถสร้างภาพยนตร์เสียงได้สำเร็จเป็นครั้งแรกในประเทศไทย และเรื่องนั้นคือเรื่อง "หลงทาง" ต่อมาบริษัทอื่นๆก็สามารถสร้างภาพยนตร์เสียงได้เช่นเดียวกัน จนกระทั่งมาถึงปี พ.ศ.2476 ซึ่งนับได้ว่าการเปลี่ยนแปลงในกิจการภาพยนตร์เมืองไทยกันขนานใหญ่ มีทั้งภาพยนตร์เสียงและมีคนพากย์

ผู้ที่ดำริให้มีการพากย์คนแรกก็คือ นายต่วน ยาวะประภาส ซึ่งเป็นผู้ริเริ่มการพากย์มาก่อนนายทิดเชียว ในสมัยนั้นผู้ที่ให้กำเนิดความคิดเรื่องการพากย์ภาพยนตร์คนแรกคือนายต่วน ซึ่งได้นำความคิดนี้มาจากเมื่อครั้งไปศึกษาอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเป็นการแสดงที่เรียกว่า "เบนชิ" (JTB,1998:186) และต่อมาได้มีการพัฒนารูปแบบการพากย์เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน โดยมีบุคคลสำคัญในวงการพากย์ภาพยนตร์อีกท่านหนึ่งคือ "ทิดเชียว" ซึ่งถือได้ว่าเป็นบิดาแห่งวงการพากย์ภาพยนตร์ และยังมีนักพากย์ที่มีชื่อเสียงอีกหลายท่านที่จะได้กล่าวถึงรายละเอียดในบทที่ 4

การพากย์ภาพยนตร์ในประเทศไทยนั้นถือกำเนิดขึ้นมาในช่วงยุคของการเปลี่ยนแปลงการปกครองในปี พ.ศ.2476 ก่อนที่จะมีการกำเนิดโทรทัศน์หลายทศวรรษ เมื่อเรากล่าวถึงคำว่า "พากย์" ก็คงจะนึกถึงการพากย์โขน หรือหนังใหญ่,หนังตะลุง คำว่า "พากย์" นี้ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานฉบับปี พ.ศ.2525 ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า "พากย์ หมายถึง คำพูด,ภาษา หรือคำกล่าวเรื่องราวเป็นทำนองเมื่อเวลาแสดงโขนหรือหนังใหญ่เป็นต้น บทพากย์ก็ว่า ซึ่งในที่นี้หมายถึง หนังใหญ่หรือหนังตะลุง คำที่มีความหมายคล้ายคำว่าพากย์มีอีกหลายคำเช่น วจี,วาจา, วาท เป็นต้น แต่สาเหตุที่ใช้คำว่าพากย์ภาพยนตร์แทนที่จะเป็นวจีภาพยนตร์ วาทภาพยนตร์ ก็คงเป็นเพราะลักษณะของการพากย์ภาพยนตร์นั้นคล้ายๆกับการพากย์โขน หนังใหญ่ หรือหนังตะลุง

* เบนชิ คือนักเล่านิทานหรือเล่าเรื่อง หรือการแสดงด้วยการพูด ซึ่งจะนั่งอยู่ข้างจอภาพยนตร์ซึ่งส่วนใหญ่เป็นภาพยนตร์เงียบ โดยจะเล่าเรื่องของภาพยนตร์และให้ข้อมูลเบื้องหลังประกอบเพื่อช่วยให้ผู้ชมเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นบนแผ่นฟิล์มได้มากขึ้น เมื่อภาพยนตร์มีการพัฒนาให้รับชมมากยิ่งขึ้น บทบาทของเบนชิก็เพิ่มขึ้นจากเดิมที่เป็นมีวัตถุประสงค์เพียงเพื่อเล่าเรื่องราวมาเป็นผู้บรรยายที่สร้างเสียงที่หลากหลายแตกต่างกันไปตามบุคลิกลักษณะของตัวละครที่ปรากฏบนจอ ในช่วงยุคปี ค.ศ.1920 ถือได้ว่าเป็นช่วงยุคทองของหนังเงียบ เพราะมีเบนชิเกิดขึ้นมากกว่า 10,000 คนที่ทำงานในญี่ปุ่น ความมีชื่อเสียงของเบนชิเปรียบได้กับดาราที่ยิ่งใหญ่ในช่วงนั้นๆ แต่หลังจากที่หนังเงียบถูกแทนที่ด้วยหนังพูดในช่วงยุค ค.ศ.1930 เบนชิจึงค่อยๆหายไป จนกระทั่งปลายทศวรรษก็แทบจะไม่มีเบนชิเหลือในญี่ปุ่นอีกเลย

คือในขณะที่แสดงนั้นผู้แสดงจะต้องสวมหัวยักษ์ หัวลิง จึงไม่สามารถเจรจาได้ถนัด จึงจำเป็นต้องมีคนเจรจาแทน คนเจรจานั้นก็คือคนพากย์นั่นเอง เป็นการพูดแทนตัวแสดง การพากย์หนังใหญ่หรือหนังตะลุงก็เช่นกันคือ หนังใหญ่และหนังตะลุงทำจากแผ่นหนังซึ่งพูดเองไม่ได้จึงต้องมีคนพูดแทน ส่วนการพากย์ภาพยนตร์นั้น นักพากย์ใช้เสียงแทนผู้แสดงในภาพยนตร์เช่นเดียวกับการพากย์โขน,หนังใหญ่และหนังตะลุง แต่ต่างกันตรงที่การพากย์ภาพยนตร์นั้นใช้การพูดแทนการกล่าวเป็นทำนองหรือเป็นกลอนอย่างการพากย์โขน พากย์หนังตะลุง และการพากย์หนังใหญ่ ดังนั้นการพากย์ภาพยนตร์จึงหมายถึงการให้เสียงแทนผู้พูดแทนผู้แสดงในภาพยนตร์ ดังในพจนานุกรมได้ให้คำจำกัดความการ “พากย์หนัง” ว่า พูดตามบทพากย์ภาพยนตร์,พากย์ นั่นเอง

จะเห็นได้ว่าการพากย์นั้นมีพัฒนาการมาจากสื่อประเพณีหลายประเภทด้วยกันไม่ว่าจะเป็น

- 1) โขน ซึ่งมีลักษณะเป็นพิธีกรรม โดยมากจะเป็นการเล่นของหลวง ผู้แสดงจะสวมหัวโขนจึงต้องมีคนเจรจาแทน โดยบทเจรจานี้จะมีลักษณะเป็นกลอน ประกอบดนตรี ดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น
- 2) หนังใหญ่ เช่นเดียวกับโขน การพากย์จะมีลักษณะเป็นท่วงทำนอง มีบทเจรจายเป็นโคลงกลอน ประกอบดนตรีเช่นกัน ซึ่งจะมีลักษณะเป็นการเล่นของหลวงมากกว่าจะเป็นของสามัญชนทั่วไป ซึ่งส่วนใหญ่แล้วการแสดงทั้งสองประเภทนี้จะเป็นการแสดงในรั้วในวังมากกว่า
- 3) หนังตะลุง ซึ่งมีกำเนิดขึ้นทางภาคใต้ จะมีลักษณะเป็นสื่อพื้นบ้านมากกว่าโขน หรือ หนังใหญ่ การพากย์ตัวละครโดยทั่วไปจะใช้ภาษาท้องถิ่น ยกเว้นตัวละครที่เป็นตัวเอกจะพูดภาษากลาง ซึ่งบริบทที่ทำให้เกิดลักษณะเช่นนี้ขึ้นสืบเนื่องมาจากการที่มีข้าหลวง หรือผู้ครองนครที่มาจากเมืองหลวง หรือภาคกลาง ดังนั้น การที่ตัวละครเอกต้องพากย์ภาษากลาง ก็เพื่อเป็นการเอาอกเอาใจเจ้าขุนมูลนายทั้งหลายที่มาเป็นเจ้าเมือง ไม่ว่าจะเป็นบทเจรจาของท้าวพระยามหากษัตริย์ พระเอก นางเอกก็จะใช้ภาษากลาง และใช้ภาษาถิ่นภาคใต้ สำหรับ ตัวตลก เสนา ทาสี ทาสา โดยนายหนังจะหน้าที่ทั้งขีดหนังและพากย์หนังด้วยตนเองเพียงคนเดียวหรือสองคนหากมีผู้ช่วย ซึ่งเรียกกันว่า “ตันหยวก”, “ปลายหยวก” เช่นเดียวกันกับหนังปะโมทัย หรือที่เรียกว่า “หนังตะลุงอีสาน” ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากทางภาคใต้ ก็จะมีลักษณะเช่นเดียวกัน เพียงแต่ใช้ภาษาถิ่นอีสานสำหรับตัวตลก เสนา ทาสีและทาสา ส่วนในเรื่อง

ของการพากย์ ส่วนมากจะมีคนขีดและคนขีด 3-4 คน คนพากย์เสียงผู้หญิง มักจะใช้ผู้หญิงจริงๆ แต่ในกรณีที่ไม่มีก็จะใช้ผู้ชายดัดเสียงเป็นผู้หญิงแทน (รัถพร ชังธาดา : 2526)

จากสื่อพื้นบ้านก็มาถึงสื่อสมัยใหม่ ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็น ภาพยนตร์, โทรทัศน์ และ วิทยุ การพากย์จากเดิมที่มีลักษณะเป็นสื่อประเพณี มีลักษณะเป็นงาน ศิลปะ จึงถูกถ่ายทอด และมีอิทธิพลมาถึงสื่อสมัยใหม่เหล่านี้ จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจว่าเมื่อรูปแบบ ของสื่อถูกเปลี่ยนแปลงไปโดยมีองค์ประกอบหลายประการเช่น เทคโนโลยี ซึ่งเป็นตัวกำหนดยุค สมัยของรูปแบบการพากย์และการเปลี่ยนแปลงในยุคต่างๆ การถ่ายทอดในเชิงศิลปะนี้จะมีการ เสื่อมถอยหรือมีการพัฒนาไปอย่างไร

พัฒนาการของการพากย์นั้นมีอยู่หลายองค์ประกอบด้วยกัน โดยสามารถแบ่งองค์ ประกอบเหล่านี้เป็นปัจจัยหลักใหญ่ๆ ได้ดังนี้คือ

- เทคโนโลยี
- บทพากย์
- ประเภทของภาพยนตร์
- ประเภทของสื่อ
- นักพากย์
- ปัจจัยอื่นๆ เช่น การครอบงำทางวัฒนธรรม (Globalization) หรือ ปัจจัยทางด้านการ ตลาด เป็นต้น

▪ เทคโนโลยี

เมื่อมองพัฒนาการของการพากย์ในรูปแบบของการนำเทคโนโลยีมาเป็นหนึ่งในปัจจัยใน การแบ่งยุคสมัยแล้ว เราจึงสามารถแบ่งออกเป็นยุคต่างๆได้ดังนี้

1) ยุคหนังเงียบ (2440-2469)

แรกเริ่มนั้นภาพยนตร์ที่นำมาฉายในประเทศไทยก็เป็นเพียง "หนังเงียบ" มีตัวอักษรสลับ ภาพเพื่อบอกคำพูดของตัวละคร แล้วมีการทำเสียงต่างๆประกอบ การถือกำเนิดการพากย์ก็เริ่ม มาจากการที่นายต่วน ยาวะประภาษได้ไปพบเห็นการพากย์มาจากประเทศญี่ปุ่นเมื่อครั้งไปศึกษา

ต่อที่นั่น จึงนำมาประยุกต์กับการพากย์โชนของไทยเมื่อปี พ.ศ.2476 ผลที่ได้จากการนำมาประยุกต์ใช้นี้มีลักษณะเป็น narrative บรรยายเรื่องในแต่ละฉาก และมีการทำเสียงประกอบรวมทั้งมีการเล่นดนตรีสลับฉาก ข้อสันนิษฐานที่ไม่ใช่การพูดแทนตัวแสดงแต่เป็นการบรรยาย อาจเนื่องมาจากดัดแปลงมาจากการพากย์โชน และยังไม่คุ้นเคยเพราะเป็นของใหม่ ยังคงคุ้นเคยกับของเดิมมากกว่าประกอบกับการพัฒนาเครื่องไม้เครื่องมืออุปกรณ์ทางเทคโนโลยียังไม่พร้อมดังนั้นในยุคแรกที่เป็นการบอกเล่าเรื่อง อุปกรณ์ที่ใช้ก็มีแค่เพียงโทรโข่งเท่านั้น (เพราะยังไม่มีไมโครโฟน) มีดนตรีเล่นสลับ ซึ่งต่อมานายตัวนก็ถูกขอให้ดัดแปลง จัดแปลถ้อยคำในหนังให้เป็นภาษาไทย แล้วเอาไปถ่ายทำฟิล์มมาต่อกันในทุกม้วน เพื่อให้คนดูอ่านแทนการพากย์แต่ปรากฏว่าสิ้นเปลืองกว่าการพากย์มาก ความคิดนี้จึงถูกยกเลิกไป คงไว้แต่การพากย์อย่างเดียว ซึ่งอาจจะเรียกได้ว่าเป็นการบรรยายใต้ภาพ (Subtitle) ในยุคแรกๆก็ได้ (สุริยน, 2512: 31)

2) ยุคนั่งเสียง (2469-ปัจจุบัน)

ต่อมาก็มีการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีมากขึ้น เมื่อมีไมโครโฟนเข้ามามีการพากย์ก็เปลี่ยนรูปแบบไปจากเดิมที่มีผู้พากย์บรรยายเรื่องเพียงคนเดียว ใช้การดัดเสียงเป็นทั้งชายทั้งหญิง นักพากย์ในยุคตั้งแต่แรกเริ่มมานั้นจะต้องดัดเสียงเป็นทั้งผู้หญิง ผู้ชาย คนแก่ และเด็ก ซึ่งถ้าไม่มีผู้พากย์ที่เป็นหญิงเพื่อพากย์เสียงผู้หญิงและเด็ก นักพากย์ชายเหล่านี้ก็ต้องดัดเสียงเองทั้งหมดอย่างเช่นนักพากย์ที่ขึ้นชื่ออย่าง ม.ล.รุจิรา อิศรางกูร ณ อยุธยา ที่สามารถดัดเสียงได้มากมายจนได้รับฉายาว่า “มนุษย์ 6 เสียง” (รุจิราอนุสรณ์, 2517 : 7) และยังมีนักพากย์อีกหลายท่านที่มีความสามารถดัดเสียงได้จนแทบจะแยกเสียงไม่ออกว่าเป็นเสียงผู้ชายดัดเสียงเป็นหญิง หรือเป็นเสียงผู้หญิงจริงกันแน่ ซึ่งไม่ว่าแม้แต่เสียงเด็ก เดิมจะใช้เสียงผู้หญิงดัดเสียงเป็นเด็กหญิงและเด็กชายเป็นหลัก แต่ปัจจุบันมีการใช้เด็กจริงมาพากย์เพื่อให้ได้ความสมจริงมากยิ่งขึ้น หลังจากการเริ่มต้นพากย์แบบชายเดี่ยว ก็มีการเพิ่มจำนวนผู้พากย์มากขึ้นเพื่อให้เกิดความสมจริงสมจังมากขึ้น

¹ หลายคนสับสนว่าแท้จริงแล้ว ฉายานี้ควรเป็น มนุษย์ 9 เสียง หรือกว่านั้น แต่สาเหตุที่ได้ฉายานี้ เนื่องจาก การแสดงสลับฉากในคณะของแม่เลื่อน ที่เป็นการแสดงคนเดียว แต่แสดงเป็นตัวแสดงต่างๆถึง 6 ตัว จึงเป็นจุดเริ่มต้นของฉายา “มนุษย์ 6 เสียง” แต่ในการพากย์นั้นที่เธอสามารถทำเสียงได้มากกว่านั้น เห็นได้จากการไปประกวดการพากย์ภาพยนตร์ในอเมริกาที่สามารถพากย์เสียงเด็กได้ 10 คนโดยที่ไม่ซ้ำกันเลย (ดูรายละเอียดได้ในภาคผนวก ก)

มีทั้งการพากย์คู่ชายหญิง และการพากย์เป็นกลุ่ม ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับลักษณะของภาพยนตร์ในแต่ละยุคด้วย แต่ส่วนมากยังคงเป็นการพากย์สดอยู่

3) ยุคการกำเนิดของโทรทัศน์ (2498-ปัจจุบัน)

ในยุคสมัยของการกำเนิดโทรทัศน์ การพากย์ภาพยนตร์ยังคงมีลักษณะของการพากย์สด สถานีโทรทัศน์ช่อง 4 (บางขุนพรหม) ถือเป็นสถานีโทรทัศน์ช่องแรก ซึ่งจะมีการพากย์สดเป็นช่วงๆ ตามผังรายการในแต่ละวัน การพากย์ทางโทรทัศน์ในยุคนี้ คุณจำนง รังสิกุล ไม่ได้ใช้คำว่า“พากย์” เช่นการพากย์ตามโรงภาพยนตร์แต่ใช้คำว่า “ให้เสียงภาษาไทยโดย...” แทน (ตำนานโทรทัศน์ไทย, 2539:129)

การกำเนิดของโทรทัศน์ถือได้ว่าเป็นก้าวใหม่ของวงการสื่อสารมวลชนในประเทศไทย เพราะโทรทัศน์เป็นสื่อที่เข้าถึงทุกครัวเรือน การที่ต้องออกจากบ้านไปเพื่อชมภาพยนตร์ จึงไม่มีความจำเป็นอีกต่อไป การพากย์ถูกกระจายจากศูนย์กลางไปสู่ทุกภูมิภาคโดยสื่อโทรทัศน์ การพากย์ทางโทรทัศน์จึงเป็นจุดหนึ่งของการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการพากย์ของนักพากย์ภาพยนตร์

4) ยุคการบันทึกเสียง (2512-ปัจจุบัน)

ต่อมาเมื่อมีระบบการบันทึกเสียงเข้ามา จากการพากย์สดก็เปลี่ยนเป็นการพากย์อัดเทป เมื่อมีการอัดเทปเพื่อบันทึกเสียงได้ เมื่อมีการผลิตพลาสติกก็ทำให้มีการแก้ไขได้ วิธีการพากย์จากเดิมที่ต้องมีการใช้ปฏิภาณ ไหวพริบแก้ปัญหาเฉพาะหน้าก็เปลี่ยนไป จากเดิมเพื่อเป็นการบอกเล่าบรรยาย เพื่อความสนุกสนาน ไม่จำเป็นต้องให้เหมือนจริงจากต้นฉบับเดิม ก็กลายมาเป็นการให้เหมือนจริงมากที่สุดจนแทบจะเรียกได้ว่า synchronize นอกจากนั้นการที่คนไทยเรามีความรู้มากขึ้น คือมีความเข้าใจภาษาอื่นได้โดยไม่ต้องพึ่งการแปลเป็นไทย กลุ่มผู้ชมบางส่วนจึงไม่สนใจการพากย์ หันไปชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายใต้ภาพ (subtitle) แทน

สิ่งหนึ่งที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่จากการบันทึกเสียงก็คือ การพากย์ภาพยนตร์ของนักพากย์ในต่างจังหวัดได้รับความกระทบกระเทือน เนื่องจากภาพยนตร์ที่มีการบันทึกเสียงถูกนำไปฉายแทนที่ภาพยนตร์ที่ต้องใช้นักพากย์ในต่างจังหวัดพากย์สดตามรูปแบบเฉพาะของตนเอง

จนกระทั่งมีการรวมกลุ่มนักพากย์ประท้วงเกิดขึ้น เพราะนักพากย์ต่างจังหวัดมากมายที่ต้องตกงานเนื่องจากภาพยนตร์บันทึกเสียงลงฟิล์ม

5) ยุคการบันทึกเสียง (การคัดเลือกเสียง) (2535-ปัจจุบัน)

เป็นการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการพากย์ซึ่งมีการพัฒนาสืบเนื่องมาจากยุคบันทึกเสียง แต่จะมีการเปลี่ยนแปลงในด้านการค้นหาเสียงพากย์ โดยใช้วิธีการคัดเลือกเสียงแทน ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงการกำหนดตัวนักพากย์จากเดิมโดยสิ้นเชิง เกณฑ์การวัดคุณภาพและมาตรฐานของการพากย์ถูกกำหนดขึ้นใหม่ นอกจากนั้นยังมีการบันทึกเสียงที่สามารถแยกเส้นเสียงในการบันทึกลงในแต่ละร่องเสียง ซึ่งทำให้สามารถควบคุมคุณภาพของการบันทึกเสียงได้ดียิ่งขึ้น

▪ บทพากย์

นอกเหนือจากเทคโนโลยีซึ่งเป็นปัจจัยหลักสำหรับการพากย์แล้ว องค์ประกอบที่สำคัญอีกอย่างก็คือ บทพากย์ ที่ได้รับการแปลจากภาษาต่างประเทศ ซึ่งผู้แปลก็ต้องยึดหลักเช่นเดียวกับกับการพากย์ การแปลบทถือเป็นด่านแรกของการปรับเปลี่ยนภาษาจากภาษาหนึ่งมาสู่ภาษาไทย ปัญหาก็คือการแปลทำได้ใกล้เคียงกับภาษาต้นแบบได้มากน้อยเพียงใด เพราะผู้แปลจะต้องรู้จักการใช้คำพูดที่เหมาะสม ในที่นี้หมายถึงต้องรู้จักสถานการณ์ของตัวละครด้วยว่าเป็นอะไรอยู่ในขณะนั้น เช่น คำว่า I ในภาษาอังกฤษ ก็คือ I แต่เมื่อแปลเป็นไทย อาจเป็น ผม, ฉัน, ข้า, กู, พ่อ, แม่, ลูก, นู, ดิฉัน ก็ได้ ทั้งนี้ก็ต้องดูว่าตัวละครนั้นสวมบทบาทอะไร

ดังนั้น จึงทำให้เรามองเห็นภาพได้ว่าทำไมภาษาจึงมีบทบาทต่อกลวิธีการพากย์ภาพยนตร์แต่ละประเภท บางครั้งการแปรรูปจากภาษาหนึ่งมาสู่อีกภาษาหนึ่ง อาจทำให้สูญเสียบางอย่างไป อย่างเช่นสำเนียง, ความหมายของภาษา, ความใกล้เคียงกับต้นฉบับ เป็นต้น เมื่อสมัยก่อนๆ การพากย์ในประเทศไทยก็ใช้วิธีการจับจุดหลักที่ความใกล้เคียงกับภาษา แต่ปัจจุบันค่อนข้างจะมีมาตรฐานที่พอจะใช้วัดได้มากขึ้น อย่างเช่นมีต้นสังกัดอย่าง WARNER, FOX, TURNER ฯลฯ มาควบคุมการผลิตให้ใกล้เคียงกับต้นแบบ (original) มากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการคัดเลือกเสียง (voice casting) การให้อารมณ์ให้ใกล้เคียงกับตัวละครที่สุดในขณะที่เป็นภาษาไทย เพราะฉะนั้น กำแพงด้านภาษา คือการถ่ายทอดภาษาออกมาให้เป็นที่เข้าใจจึงดูเหมือนจะลดน้อยลง แต่ก็แน่นอนว่ายังมีส่วนที่เป็นจุดบอดที่ขาดหายไปอยู่ ซึ่งจุดบอดนี้ก็คืออรรถรสเช่นสำเนียงที่เราไม่คุ้นเคย หรือ

วัฒนธรรมที่เรายังไม่รู้จัก อันเป็นสิ่งที่เราจะต้องศึกษากันต่อไป และด้วยวิธีการนี้จึงทำให้บทบาทและหน้าที่ของการพากย์ค่อยๆพัฒนาไป

▪ ประเภทของภาพยนตร์

ปัจจัยอีกประการหนึ่งที่ได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับการพากย์ก็คือประเภทของภาพยนตร์ โดยดูว่าลักษณะของหนังแต่ละประเภทมีความแตกต่างกันอย่างไร สิ่งที่แน่นอนที่สุดก็คือเรื่องของภาษา เพราะภาษาบ่งบอกวัฒนธรรมและความคิดของแต่ละชนชาติ อย่างที่นักภาษาศาสตร์ อย่างเช่น Whorf & Sapir ได้กล่าวไว้ว่า “ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างแนวคิด Concept เกี่ยวกับความเป็นจริง” (อ้างใน กาญจนา แก้วเทพ, 2540 (ก) : 13) ภาษาสามารถสื่อความคิดและการกระทำของบุคคลได้ ทำให้เราสามารถมองเห็นวัฒนธรรมที่ซ่อนอยู่ภายในได้

เพราะฉะนั้นแต่ละชาติแต่ละภาษาก็ย่อมมีลักษณะเฉพาะตัวของตน ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดวิธีการพากย์ของนักพากย์ด้วย เพราะที่สำคัญก็คือในสังคมไทยเราใช้ภาษาไทยเป็นหลัก ไม่ได้ใช้ภาษาอื่นเป็นภาษาที่ 2 หรือ 3 อย่างเช่นประเทศที่เคยตกเป็นเมืองขึ้นอย่างเช่น จีน อินเดีย มาเลเซีย หรือสิงคโปร์ ฯลฯ ซึ่งทำให้ประเทศเหล่านี้อาจไม่จำเป็นต้องมีการพากย์มากเช่นเดียวกับประเทศไทยเรา เพราะเราสามารถเข้าใจภาษาอื่นๆมากกว่า 1 ภาษา สามารถเข้าใจวัฒนธรรมที่ซ่อนอยู่ในภาษาได้ไม่ยากนัก

แต่สำหรับไทยเรา การรับเอาหนังของต่างชาติต่างภาษาเข้ามา เราก็ต้องพยายามทำความเข้าใจในลักษณะภาษาและวัฒนธรรมที่ซ่อนอยู่ด้วย สิ่งเหล่านี้เป็นตัวกำหนดให้ลักษณะการพากย์จำเป็นต้องแตกต่างกันไป เช่น ภาพยนตร์จีน จีนสากล ภาษาจีนที่ใช้จะค่อนข้างดัง และกระแทกกระทั้น เวลาพูดจะใช้เสียงค่อนข้างดัง ฟังดูห้วน ไม่ค่อยเสนาะหู ส่วนจีนที่เป็นประวัติศาสตร์ (จักรววงศ์) หรือจีนโบราณจะมีลักษณะเช่นเดียวกับการแสดงงิ้ว จะค่อนข้างมีลีลามาก เวลาพากย์ก็ต้องใช้ลีลามาก ค่อยๆเลื่อนเอ่ย ต้องทิ้งจังหวะและน้ำหนักของน้ำเสียงให้อ่อนช้อยตาม เพราะฉะนั้นเวลาที่พากย์เป็นภาษาไทย นักพากย์ต้องจับลักษณะเฉพาะตัวของการพูดภาษาจีนออกมาให้ได้ และถ่ายทอดออกไปในลักษณะที่ใกล้เคียงกับภาษาเดิมให้มากที่สุด หรือภาษาอินเดีย จะค่อนข้างพูดเร็วติดกันเป็นพริตแล้วค่อยหยุด จะพูดลักษณะเป็นช่วงๆ ความเร็วสม่ำเสมอ และค่อนข้างใช้การกระดกลิ้นมากกว่าปรกติ ลักษณะท่าทางเวลาพูดจะไม่ค่อยอยู่นิ่ง เวลาพากย์ต้องค่อนข้างใช้ลีลาในการพากย์ตามน้ำเสียงและท่าทางของตัวแสดง หรือ

หนังฝรั่ง (หมายถึงภาพยนตร์ที่ใช้ภาษาอังกฤษ) ลักษณะการพูดมักจะมีคำตัน เช่น well, hmm, ah แล้วหยุดรอจังหวะ แล้วจึงพูดต่อ บางครั้งก็มักจะหยุดกลางประโยค แล้วจึงพูดต่อ จะค่อนข้างมี timing มาก นักพากย์จึงต้องจับจังหวะให้ถูก นอกจากนี้ก็ยังมีภาษาอื่นๆอีกอย่างเช่น ญี่ปุ่น หรือประเทศทางแถบยุโรป เป็นต้น

▪ ประเภทของสื่อ

นอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นองค์ประกอบอีกประการหนึ่งที่ควรจะนำมาศึกษาด้วยก็คือ ประเภทของสื่อ ประเภทของสื่อมีส่วนสัมพันธ์กับความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีซึ่งเป็นเสมือนปัจจัยกำหนดที่ทำให้รูปแบบของการพากย์ภาพยนตร์เปลี่ยนแปลงไปด้วย โดยในที่นี้จะศึกษาโดยเริ่มตั้งแต่

- หนังสือกลางแปลง
- โรงภาพยนตร์
- โทรทัศน์
- วิดีโอ

- หนังสือกลางแปลง

สื่อแต่ละประเภทมีผลต่อการพากย์ของนักพากย์ซึ่งจะสะท้อนออกมาในงานพากย์เช่นหนังสือกลางแปลง ซึ่งเริ่มมาตั้งแต่สมัยที่มีการนำเข้าภาพยนตร์ในยุคหนังเงียบ มีการชิงจอหนังสือกลางแปลง และใช้ผ้ามีวงล้อม การพากย์เริ่มตั้งแต่การใช้โทรโข่งยื่นพากย์อยู่ข้างจอ จนกระทั่งมาเป็นหนังสือกลางแปลงในช่วงหลังซึ่งส่วนใหญ่ยังคงใช้นักพากย์ชายคนเดียวเป็นหลัก จนกระทั่งถึงยุค 50 ปีก่อนหน้านี้นี้หนังสือกลางแปลง กลายมาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการโฆษณาสินค้า โดยมีผู้ริเริ่มคือ บริษัทโอสถสภาเด็กเฮงหยู ซึ่งต่อมาหลายๆคนเรียกกันว่า “หนังชายยา” สืบเนื่องมาจากการที่บริษัทห้างร้านต่างๆ เป็นผู้สนับสนุนหลักในการจัดนำหนังไปฉายในสถานที่ต่างๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อขายสินค้าของตน ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นบริษัทห้างร้านขายยา คนจึงเรียกกันติดปากว่า “หนังชายยา” เพราะฉะนั้นนักพากย์จะไม่ค่อยเน้นการพากย์ให้เข้ากับเนื้อเรื่องเท่าที่ควร แต่จะเน้นไปที่การโฆษณาสินค้าของผู้สนับสนุนหลักเสียมากกว่า รวมทั้งเน้นลักษณะตลกโปกฮาเสียเป็นส่วนใหญ่ และการพากย์ก็อาจจะเปลี่ยนแปลงไปตามบริบทแวดล้อมในขณะนั้น อย่างเช่นหากมีเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งกำลังเป็นที่กล่าวขวัญถึง นักพากย์ที่จะนำเข้ามาประยุกต์กับภาพยนตร์ที่ตนเองกำลังพากย์อยู่ เพราะฉะนั้นภาพยนตร์เรื่องเดิมฉายใหม่ 10 ครั้ง ก็จะไม่เหมือนเดิม รวมทั้งภาษาที่

ใช้ในการพากย์ก็อาจจะปรับเปลี่ยนไปตามพื้นที่นั้นๆ เช่น ฉายในภาคกลาง ก็พูดภาษากลาง ถ้าฉายในภาคอีสาน ก็จะใช้ภาษาอีสาน ในภาคใต้ก็พูดภาษาใต้ และอาจมีลักษณะที่ค่อนข้างห่างไกลกันมากก็มี เป็นต้น โดยจะยกเว้นตัวละครหลักให้พูดภาษากลาง แต่จะใช้ภาษาท้องถิ่นในตัวละครตลก, ตัวตาม หรือผู้ร้าย ซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับการพากย์หนังตลก และหนังปะโมทัย

สำหรับหนังที่เข้าฉายตามโรงภาพยนตร์ต่างๆที่เรียกว่าเป็น "เสียงในฟิล์ม" ก็จะมีลักษณะการพากย์ที่แตกต่างกันออกไป ที่เรียกว่า "เสียงในฟิล์ม" นี้ หมายถึงการบันทึกเสียงพากย์ลงในฟิล์มหนังพร้อมที่จะนำไปฉายได้ทุกที่โดยยังคงลักษณะเหมือนเดิมตลอด การพากย์จะเน้นตามต้นฉบับ ไม่ค่อยมีการใส่มุขตลกไปมากมายเท่ากับหนังชายยา หรือ หนังกลางแปลง การพากย์จะคงความเป็นสากลไว้มากกว่า จะเน้นที่การใช้ภาษากลางเป็นหลัก ซึ่งผิดกับประเภทแรก เพราะหนังเสียงในฟิล์มนี้จะบันทึกเสียงไว้แล้ว เมื่อนำไปฉายถ้าไม่มีการพากย์ทับหรือลบเสียงเพื่อพากย์ใหม่โดยนักพากย์ประจำโรงท้องถิ่น ก็คงยังคงรักษาเสียงเดิมที่ถูกบันทึกไว้ตั้งแต่แรก

- โรงภาพยนตร์

โรงภาพยนตร์ก็สามารถแบ่งได้เป็นโรงภาพยนตร์ชั้น 1 และ ชั้น 2 ส่วนใหญ่โรงภาพยนตร์ที่ฉายหนังที่หนังเริ่มโปรแกรมนั้น ซึ่งจะฉายเพียงเรื่องเดียว จะถูกเรียกว่าโรงภาพยนตร์ชั้น 1 ส่วนโรงที่ฉายหนังหลุดจากโปรแกรม และมีการฉายหนังเรื่องอื่นควบด้วยเป็น 2 เรื่อง บางครั้งมีถึง 3 เรื่อง เราก็จะเรียกกันว่าโรงหนังชั้น 2 จะมีนักพากย์ประจำโรงหรือเขตท้องถิ่นนั้นๆ การพากย์ก็มีตั้งแต่การพากย์สดทุกๆรอบ หรือการพากย์บันทึกเสียงทับเสียงที่ถูกบันทึกมาจากการบันทึกเสียงในรอบแรก เพื่อให้คงความเป็นเอกลักษณ์ของโรงนั้นๆไว้ การพากย์จะเน้นไปที่ความสนุกสนานมากกว่าความสมจริง และจำนวนนักพากย์จะมีแค่ 1-2 คนเท่านั้น (ชาย 1 หญิง 1 หรือ แคชาย 1) ในขณะที่การพากย์ในโรงชั้น 1 นักพากย์จะมีตั้งแต่ 5 คน ขึ้นไป (ชาย 3 หญิง 2 หรือมากกว่านั้น)

- โทรทัศน์วิดีโอ

การพากย์จะเริ่มมาตั้งแต่การพากย์สดจนกระทั่งพากย์อัดเทปอย่างเช่นในปัจจุบัน ส่วนวิดีโอก็จะมีลักษณะของการพากย์คล้ายคลึงกับโทรทัศน์ เพียงแต่จุดเริ่มต้นแตกต่างกันคือวิดีโอจะเริ่มจากการอัดเทปไม่ได้เริ่มจากการพากย์สด และลักษณะที่เห็นในจุดของความแตกต่างคือ การพากย์ในโทรทัศน์จะต้องระมัดระวังในการพากย์มากกว่าวิดีโอ ในเรื่องของการใช้ถ้อยคำที่ไม่

เหมาะสม หยาดคายหรือไม่สุภาพหรือล่อแหลมสองแง่สองง่าม เพราะอาจจะทำให้เกิดผลกระทบโดยตรงต่อสถานีโทรทัศน์ได้

▪ นักพากย์

นอกเหนือไปจากระบบความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่เข้ามามีผลกระทบต่อวิวัฒนาการพากย์แล้ว ตัวนักพากย์เองก็เป็นตัวจักรสำคัญที่มีผลต่อวิธีการพากย์เช่นกัน คุณสมบัติของนักพากย์แต่ละบุคคลก็มีผลต่อวิธีการพากย์ ทำให้ลักษณะการพากย์ของแต่ละคนแตกต่างกันไป เช่นนักพากย์ทางสายอีสานจะเน้นการพากย์ตลกไปกษาสองแง่สองง่าม ไม่เน้นความสมจริงสมจังของหนัง คนดูก็จะตลกนักพากย์เพราะตลกลักษณะลีลาการพากย์เฉพาะตัวของแต่ละคน แต่เมื่อความเจริญทางเทคโนโลยีเข้ามา การพากย์บันทึกเสียงจึงเข้ามามีบทบาทแทนที่ การพากย์หนังในลักษณะที่เหมือนจริงซึ่งเปรียบได้ว่าเป็นแนวทางที่ไปสู่ความเป็นสากลมากขึ้นจึงเข้ามาแทนการพากย์แบบเก่า ซึ่งแต่เดิมการขายหนังไปตามสายหนังคนจะตลกนักพากย์ไม่นิยมหนังเสียงในฟิล์มอย่างเช่นในภาคอีสานจะนิยม “โกญจนาท”, “มหาราช”, “ดาราทพร” เป็นต้น ซึ่งนักพากย์แต่ละคนก็จะมีลีลาการพากย์ที่ต่างกันไป และมีชื่อเสียงกันไปคนละแบบ เช่น “โกญจนาท” มีชื่อเสียงด้านการปล่อยมุขเด็ดมุขฮาไม่ว่าจะเป็นภาพยนตร์ประเภทไหน “มหาราช” มีชื่อเสียงทางภาพยนตร์บู๊เด็ด สไตล้นักเลงเข้มข้น “ดาราทพร” มีชื่อเสียงด้านการตัดเสียงเป็นผู้หญิงโดยเฉพาะภาพยนตร์อินเดีย เป็นต้น (ณรงค์ จันทร์เรือง, 2539: 28-30)

ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากเมื่อเปลี่ยนเทคโนโลยีเป็นการบันทึกเสียงลงฟิล์ม การพากย์ในแบบเก่าก็ค่อยๆ หายไปทุกที เพราะการพากย์แบบเก่าจะใช้ระบบการ cut sound¹ ขณะที่พากย์ ฉะนั้นเวลาพากย์จะไม่ได้ยินเสียงดนตรีหรือเสียงประกอบเลย (music & effect หรือ M/E) ซึ่งแน่นอนว่า

¹ ระบบ cut sound เป็นการตัดสลับระหว่างเสียงพากย์กับเสียงดนตรีและเสียงประกอบ โดยมากเครื่องมือที่ใช้จะมีลักษณะเป็นเหมือน cut out ที่ใช้ตัดไฟหรือเป็นสวิทช์ เมื่อโยกไปข้างหนึ่งจะมีเสียงดนตรีและเสียงประกอบพร้อมกับเสียงภาษาต้นแบบออกมาพร้อมกัน เมื่อโยกไปอีกข้างหนึ่ง, เสียงทั้งหมดจะเงียบไป นักพากย์จะต้องพากย์เสียงตนเองทับลงบนภาพที่ไม่มีเสียงนั้น นักพากย์จะมีภาษาที่เรียกวิธีการใช้การ cut sound เพื่อให้ง่ายต่อการใช้งานและจำได้ง่ายเป็นที่ติดปากว่า “ยกดับ-สับดั่ง” หมายถึงเมื่อยกคันโยกขึ้นเสียงในภาพยนตร์จะดับ เมื่อสับคันโยกลงเสียงในภาพยนตร์จะดั่ง ในลักษณะของการ cut sound นี้จะทำให้เสียอรรถรสในการฟังเสียงประกอบต่างๆ ในภาพยนตร์ จะเงียบหายไปในขณะที่มีการพากย์ ทำให้ได้ยินแต่เพียงเสียงพากย์อย่างเดียว ระบบนี้จะแตกต่างไปจากระบบเส้นเสียง (M/E) ที่จะมีเสียงประกอบแยกไว้ต่างหาก

อรรถรสในการรับชมจะไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ตามต้นแบบที่ควรจะเป็น ในขณะที่การบันทึกเสียงลงฟิล์ม จะมีการแยกเส้นเสียง M/E ไว้ต่างหาก เส้นเสียงที่พากย์ก็แยกไว้อีกเส้น แล้วนำมา mix เสียงรวมกันใหม่ ผู้ชมก็จะได้อรรถรสเหมือนจริงมากกว่า รวมทั้งการที่โทรทัศน์ถือกำเนิดขึ้นและเข้ามามีบทบาทในชีวิตคนมากขึ้น ซึ่งจัดได้ว่าเป็นตัวแปรที่เป็นบทบาทคู่แข่งของสื่อใหม่ ผู้ชมจึงค่อนข้างคุ้นเคยกับการพากย์ในลักษณะที่สมจริงมากขึ้นกว่าแต่ก่อน นักพากย์จึงต้องปรับตัวให้เข้าสู่ระบบความเป็นสากล คือให้สมจริงโดยอิงตามทีวีให้มากที่สุด

ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้จึงทำให้นักพากย์บางส่วนที่สามารถปรับตัวได้เข้ามาสู่วงการทีวีได้ แต่บางส่วนไม่สามารถปรับตัวได้ก็เลิกอาชีพไปไม่น้อย เนื่องจากวิธีการที่แตกต่างกันเพราะในการพากย์ตามแบบเดิมที่มีการ cut sound ตามแบบหนังกลางแปลงหรือหนังโรงแต่เดิมนั้นไม่มีรูปแบบของการพากย์ที่มีกรอบที่ถูกกำหนดด้วยความสละสลวยของภาษา หรือรูปแบบที่ต้องพากย์กันเป็นทีม ไม่มีการใส่หูฟัง คือดูภาพและพากย์ไปตามภาพที่เห็น ไม่มี guideline ในการให้คิวในการพากย์ เมื่อมาเป็นทีวี กลับมีกรอบในเรื่องความสละสลวยของภาษา การพากย์เป็นทีม การที่ต้องใส่หูฟังเพื่อเป็นเครื่องช่วยในการให้คิวพากย์ ทำให้นักพากย์บางส่วนไม่คุ้นเคย และไม่สามารถปรับตัวได้

ในส่วนของนักพากย์นี้ นักพากย์ต้องมีศักยภาพในตัวพอควรที่จะสามารถจับจุดสำคัญและถ่ายทอดออกมาได้ตามวัตถุประสงค์ของหนังด้วย ศักยภาพในที่นี้หมายถึงคุณสมบัติที่นักพากย์ควรมี และรวมไปถึงความรู้ที่นับเป็นส่วนหนึ่งด้วย นักพากย์ที่มีความรู้และสามารถเข้าใจภาษาได้จะได้เปรียบมากกว่าในการเข้าถึงบท, การเข้าใจบท หรือ วัฒนธรรมที่สอดแทรกอยู่ในภาพยนตร์

การใส่หูฟัง การพากย์ในรูปแบบเดิมคือการมองจอภาพเพียงอย่างเดียวแล้วขยับปากพากย์ตามภาพที่เห็นโดยไม่มีอุปกรณ์ช่วยทำให้การพากย์สมบูรณ์ขึ้น จึงทำให้การพากย์ไม่ค่อยสมบูรณ์ เพราะปากอาจจะไม่ค่อยตรงกับภาพมากเท่าไรนัก แต่พอเริ่มมีการพากย์ทางโทรทัศน์ การพากย์จะมีอุปกรณ์ในการช่วยพากย์คือมีสายหูฟังเล็กๆ ที่เสียบต่อจากระบบเสียง เมื่อใส่หูฟังแล้วนักพากย์จะได้ยินเสียงจากต้นฉบับเดิมเป็นเสียงนำ เพราะฉะนั้นเวลาพากย์จะเริ่มต้นเมื่อได้ยินเสียงจากหูฟังเริ่ม และจบเมื่อเสียงจากในหูฟังจบ จึงทำให้การพากย์มีลักษณะที่สมบูรณ์มากขึ้นและ มีความเหมือนจริงมากขึ้น

▪ ปัจจัยอื่นๆ

ด้วยกระแสความก้าวหน้าของโลกในยุคปัจจุบัน การก้าวไปตามประเทศมหาอำนาจหรือ การถูกครอบงำทางวัฒนธรรม (Globalization) จึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เนื่องจากภาพยนตร์ ส่วนใหญ่มีกระบวนการผลิตมาจากต่างประเทศ และเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในภาพยนตร์นั้นๆ ทำให้ เกิดการครอบงำให้ประเทศอื่นๆ รวมทั้งประเทศไทยที่ต้องการซื้อภาพยนตร์ของตน ต้องสร้างมาตรฐาน ที่อยู่ในระดับที่บริษัทผู้ผลิตพอใจ โดยเข้ามาควบคุมและใช้มาตรฐานในวัฒนธรรมของตนเข้ามา เป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจ ซึ่งทำให้มองข้ามลักษณะเฉพาะของประเทศไทยไป จนทำให้เกิดเกณฑ์ การคัดเลือกเสียงใหม่ขึ้น

นอกจากนั้น ปัจจัยทางด้านการตลาด เป็นสิ่งหนึ่งที่เป็นผลกระทบจากการที่บริษัทเข้ามา ควบคุมการผลิต จึงทำให้เกิดสร้างจุดขายในภาพยนตร์ โดยการนำดารานักแสดง หรือบุคคลที่มี ชื่อเสียงมาพากย์ภาพยนตร์เพื่อเรียกร้องความสนใจ และส่งเสริมการขายภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ

ปัจจัยย่อยอื่นๆเช่น คนดู เราสามารถวัดความนิยมได้จากการสอบถามนักพากย์ที่มี ประสบการณ์ในการพากย์ลักษณะต่างๆ ได้ว่า พากย์อย่างไรคนดูถึงพอใจ การเปลี่ยนแปลงรูปแบบ การพากย์มีผลต่อผู้ชมหรือไม่ อย่างไร

จากทั้งหมดที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นจึงพอจะทำให้มองเห็นได้ว่าปัจจัยต่างๆที่กล่าวมาข้าง ต้นไม่ว่าจะเป็น

- ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทางด้านภาพยนตร์
- บทภาพยนตร์
- ลักษณะเฉพาะของภาพยนตร์แต่ละประเภทที่มีการแปรรูปจากภาษาต่างประเทศ มาเป็นภาษาไทย ทั้งด้านการแปล และการจับลักษณะเฉพาะของภาษา
- ประเภทของสื่อ
- คุณลักษณะและคุณสมบัติของนักพากย์
- อื่นๆ

ทั้งหมดนี้มีความสัมพันธ์กันในการก่อให้เกิดการพัฒนาการในการพากย์และกลวิธีการ พากย์ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเป็นตัวผลักดันให้นักพากย์สร้างลักษณะและคุณสมบัติ

เฉพาะตนขึ้นมาแต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ต้องใช้ภาษาต้นแบบเป็นตัวชี้แนะหนทางในการพากย์ให้เกิดความสนุกสนาน,สร้างเอกลักษณ์เฉพาะตัวและตอบสนองความต้องการของผู้ชมได้ด้วย

จากทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจว่าจากปัจจัยทั้งหมดที่ได้กล่าวมานี้มีผลกระทบต่อรูปแบบและพัฒนาการจริงหรือไม่ ปัจจัยใดเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการผลักดันให้เกิดพัฒนาการของการพากย์ ซึ่งรวมไปถึงความอยู่รอดของนักพากย์ และอนาคตของการพากย์ภาพยนตร์ในประเทศไทย

ปัญหานำการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งประเด็นปัญหาการวิจัยโดยแตกออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่คือ

- การพากย์ภาพยนตร์ในประเทศไทยมีการพัฒนาการอย่างไรในแต่ละยุคและมีทิศทางการเปลี่ยนแปลงไปในรูปแบบใด โดยแบ่งเป็นยุคต่างๆคือ
 - ยุคแรก หนึ่งเจียบ
 - ยุคสอง หนึ่งเสียง
 - ยุคสาม การกำเนิดของโทรทัศน์
 - ยุคสี่ การกำเนิดของการบันทึกเสียง
 - ยุคที่ห้า การบันทึกเสียง โดยการคัดเลือกเสียง
 - แนวโน้มการพัฒนาและความความอยู่รอดในอนาคตของการพากย์ โดยมองจากบริบทของสังคมไทย
- ปัจจัยใดที่เป็นตัวกำหนดให้เกิดผลกระทบต่อการพัฒนาการการพากย์ภาพยนตร์ในประเทศไทยมากนักน้อยเพียงไร
 - 1) เทคโนโลยี
 - การเปลี่ยนแปลงความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการพากย์ภาพยนตร์ในประเทศไทยหรือไม่ อย่างไร
 - แนวโน้มที่จะเกิดขึ้นในอนาคต
 - 2) ลักษณะของบทพากย์ภาพยนตร์
 - บทพากย์ภาพยนตร์ที่ดีเป็นอย่างไร

- อิทธิพลของบทพากย์มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการพากย์ภาพยนตร์ในประเทศไทยหรือไม่
- 3) ลักษณะของภาษาต้นแบบในภาพยนตร์
- ลักษณะเฉพาะของภาพยนตร์แต่ละประเภท
 - ภาษาต้นแบบของภาพยนตร์ต่างประเทศมีอิทธิพลอย่างไรและมีผลหรือไม่กับกลวิธีการพากย์ภาพยนตร์ รวมไปถึงการแปล และ สำเนียงภาษาของต้นแบบ
 - การแปรรูปจากภาษาอื่นมาเป็นภาษาไทยมีผลทำให้หนังขาดความใกล้เคียงกับต้นแบบ ขาดความเหมือนจริง หรืออรรถรสของหนังตามวัตถุประสงค์ที่ผู้สร้างต้องการนำเสนอหรือไม่
- 4) ประเภทของสื่อภาพยนตร์
- สื่อภาพยนตร์ประเภทต่างๆ เช่นโรงภาพยนตร์,โทรทัศน์,วิดีโอ มีผลกระทบอย่างไรต่อการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของการพากย์ภาพยนตร์
- 5) นักพากย์
- กระบวนการเข้าสู่การพากย์ภาพยนตร์ของนักพากย์ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการพากย์ภาพยนตร์ว่ามีวิธีการเลือกสรรหรือการก้าวไปสู่การเป็นนักพากย์ได้อย่างไร
 - ผลกระทบจากกระบวนการเลือกสรรต่อการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการพากย์และประสิทธิภาพในการพากย์
 - คุณสมบัติของนักพากย์เป็นอย่างไร มีส่วนในการปรับเปลี่ยนการพากย์ให้มีความคล้ายคลึงหรือเหมือนจริงกับต้นแบบหรือไม่อย่างไร
- 6) ปัจจัยอื่นๆ
- การที่บริษัทผู้ผลิตเข้ามาควบคุมการพากย์จัดว่าเป็นการครอบงำทางวัฒนธรรมหรือไม่ อย่างไร
 - การสร้างจุดขายทางการตลาด โดยนำดารานักแสดงมาพากย์แทนมีผลต่อการพากย์หรือไม่

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาถึงพัฒนาการการเปลี่ยนแปลงของการพากย์โดยวิเคราะห์ทิศทางและแนวโน้มของการคงอยู่ของการพากย์ในอนาคต

- 2) เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการของการพากย์ ซึ่งแบ่งออกเป็น
- เทคโนโลยีด้านอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์
 - คุณสมบัติของนักพากย์
 - ประเภทของภาพยนตร์และลักษณะของภาษาต้นแบบที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์
 - บทพากย์ภาพยนตร์
 - ประเภทของสื่อที่นำเสนอภาพยนตร์

ขอบเขตของการวิจัย

- 1) ศึกษาพัฒนาการตั้งแต่เริ่มมีการพากย์ภาพยนตร์จนถึงปัจจุบัน (พ.ศ.2542)
- 2) แบ่งประเภทของภาพยนตร์ที่จะศึกษาออกเป็น 4 ภาษาหลักที่ค่อนข้างเป็นภาพยนตร์ที่นิยมนำมาฉายอย่างแพร่หลายในประเทศไทย คือ จีน (ทั้งฮ่องกง, ไต้หวันและแผ่นดินใหญ่), ญี่ปุ่น, อังกฤษ (ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นพื้นฐานเช่นอเมริกา, อังกฤษ โดยไม่หมายรวมถึงภาพยนตร์ทางภาคพื้นยุโรป เนื่องจากมีสัดส่วนในการนำเข้าน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับภาพยนตร์ทั้ง 4 ภาษานี้) , อินเดีย โดยเปรียบเทียบกับไทย
- 3) การศึกษาจะเน้นที่ส่วนกลางเป็นหลัก โดยจะศึกษารูปแบบการพากย์จากต่างจังหวัดหรือท้องถิ่นต่างเข้าหาเมืองหลวง หรือ ส่วนกลาง ฉะนั้นมาตรฐานที่จะนำมาใช้วัดจะเน้นที่ความเป็นภาษากลางเป็นหลัก เนื่องจากปัจจัยต่างๆในการผลิตภาพยนตร์จะขึ้นจากส่วนกลางแล้วแผ่ออกไปยังหัวเมืองต่างๆ หรือที่เรียกว่า "สายหนัง" จึงทำให้ต้องศึกษาถึงอิทธิพลของภาคกลาง ที่มีผลกระทบต่อภาคอื่นๆที่ใช้ภาษาท้องถิ่นและบริบทของแต่ละภาคมาประกอบการพากย์

ข้อสันนิษฐาน

- 1) พัฒนาการของการพากย์ภาพยนตร์ในประเทศไทยได้รับอิทธิพลจากปัจจัยแวดล้อมหลายประการคือ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี, บทพากย์ภาพยนตร์, ประเภทของภาพยนตร์ที่มีลักษณะเฉพาะตัว, ประเภทของสื่อ, นักพากย์ และปัจจัยย่อยอื่นๆ

- 2) การพากย์ภาพยนตร์จะยังคงมีอยู่ต่อไป ถึงแม้ว่าจะมีการบรรยายอักษรใต้ภาพ (subtitle) แต่ก็ยังไม่สามารถแทนที่การพากย์ได้ เพราะบริบทของสังคมไทยเป็นสิ่งที่เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาการพากย์ภาพยนตร์ในประเทศไทยให้คงอยู่ต่อไป
- 3) นักพากย์เป็นปัจจัยหลักที่ทำให้การพากย์ภาพยนตร์ยังคงอยู่ ถึงแม้ว่าจะถูกปัจจัยแวดล้อมทำให้ต้องเปลี่ยนแปลงรูปแบบการพากย์ก็ตาม

นิยามศัพท์

พัฒนาการการพากย์	ลักษณะการเปลี่ยนแปลงของการพากย์ภาพยนตร์ที่เปลี่ยนไปตามยุคสมัยต่างๆ โดยมีปัจจัยต่างๆเป็นตัวกำหนดให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนั้นๆ
ภาพยนตร์ในประเทศไทย	ภาพยนตร์ประเภทต่างๆที่เผยแพร่ในประเทศไทย ทั้งภาพยนตร์ไทย และภาพยนตร์ต่างประเทศเช่นภาพยนตร์จีน, ญี่ปุ่น, อินเดีย, อังกฤษ และหมายรวมถึงภาพยนตร์ที่เผยแพร่ผ่านสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นโรงภาพยนตร์, โทรทัศน์ และสื่ออื่นๆ
นักพากย์	ผู้ที่ลงเสียงในภาพยนตร์เป็นภาษาไทยซึ่งมีความสามารถ เฉพาะตัวเป็นพิเศษ (พรสวรรค์) ในการให้เสียงให้ตรงกับปากนักแสดงที่ปรากฏอยู่บนจอได้อย่างมีอารมณ์ ทำให้ผู้ชมรู้สึกคล้ายตามเหมือนกับนักแสดงพูดเอง
กลยุทธ์ในการพากย์	วิธีการที่นักพากย์ใช้ในการพากย์ โดยอาจมีการสร้างเอกลักษณ์เฉพาะตัวเพื่อจับกลุ่มผู้ชม หรือสร้างความประทับใจให้กับผู้ชม
อรรถรสในการพากย์	สิ่งที่ผู้ชมจะได้รับจากการพากย์ ไม่ว่าจะเป็นความสนุกสนาน ความเหมือนจริง สีสนาการพากย์ น้ำเสียงและอารมณ์ที่ถ่ายทอดออกมาในการพากย์
เทคโนโลยี	ความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีด้านอุปกรณ์ที่มีเกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ เช่น อุปกรณ์ด้านภาพ เช่นโทรทัศน์, โรงภาพยนตร์, ทีวีไอที, อุปกรณ์ด้านเสียง เช่น ไมโครโฟน, เครื่องบันทึกเสียง, อุปกรณ์ในการช่วยฟัง (Ear phone)
คุณสมบัติของนักพากย์	คุณลักษณะของนักพากย์ ที่เป็นองค์ประกอบสำคัญในการเป็นนักพากย์ เช่น การมีคุณภาพเสียงที่ดี เป็นต้น

- ประเภทของภาพยนตร์** แบ่งออกตามประเทศที่ผลิตภาพยนตร์ เช่นไทย,จีน,อังกฤษ,ญี่ปุ่น,อินเดีย ซึ่งแต่ละประเทศจะมีลักษณะเฉพาะตัวที่ขึ้นอยู่กับขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมที่สอดแทรกอยู่ในภาพยนตร์
- บทพากย์ภาพยนตร์** คือบทภาพยนตร์ที่ถูกแปลเป็นภาษาไทย โดยมีการจัดรูปประโยคให้เป็นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน และจัดแบ่งประโยคตามจังหวะที่ตัวละครในภาพยนตร์พูด
- ประเภทของสื่อ** คือประเภทของสื่อที่นำเสนอภาพยนตร์ เช่น โรงภาพยนตร์, โทรทัศน์, วีดีโอ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ในการค้นคว้าวิจัยในครั้งนี้เป็นการค้นคว้าโดยหวังผลว่าจะสามารถแสดงทำให้เห็นถึงความสำคัญของการที่ปัจจัยแวดล้อมส่งผลกระทบต่อวิธีการพากย์ภาพยนตร์ ที่ไม่ค่อยมีผู้ใดทราบว่ามีพัฒนาการมาอย่างไร หรือกลวิธีการพากย์ที่แตกต่างกันอย่างไร ซึ่งนับว่าอาจจะเป็นรากฐานแก่ผู้ที่สนใจศึกษาในสายอาชีพนี้ และการสร้างบุคลากรที่เหมาะสมใหม่ๆที่จะเกิดขึ้นในวงการนี้ขึ้นมาโดยสามารถศึกษาและค้นคว้าจากงานวิจัยในครั้งนี้ได้ อีกทั้งเพื่อเป็นการศึกษารวบรวมข้อมูลที่ยังไม่เคยมีการศึกษากันมาก่อน เพื่อกระตุ้นให้ผู้สนใจได้หันมาศึกษากันมากยิ่งขึ้น และเป็นการเผยแพร่รูปแบบและวิธีการที่ใช้ในการพากย์ภาพยนตร์ให้เป็นที่รู้จักและเข้าใจอย่างกว้างขวางมากยิ่งขึ้น รวมทั้งชี้ให้เห็นถึงคุณูปการของการพากย์ ในฐานะที่เคยทำหน้าที่บางอย่างมาในประวัติศาสตร์และจะยังคงมีต่อไป.